

A NYÁRI VAKÁCIÓ EGYIK REGGELÉN CSENGETTEK AZ AJTÓN, AZ EGYIK LÁNYUNK JÖTT VISSZA AZ OTTHONBA. ÖRÖMMEL UGROTT A NYAKAMBA S KÉRDEZTE: „MIKOR MEGYÜNK A TÁBORBA?” A KISLÁNY EGY HOSSZÚ TANÉV UTÁN NAGYON VÁGYOTT HAZAMENNI A SZÜLEIHEZ. HAZAVITTÜK A DÉVÁTÓL 200 KILOMÉTERRE LEVŐ OTTHONÁBA, DE PÁR NAP MÚLVA VISSZAJÖTT, MERT – TELEFONÁLTAM: „JÖJJÖN, MERT MEGYÜNK TÁBORBA.” HOGY MONDJAM MEG, HOGY NEM IGAZ, HOGY NINCS IS SEMMIFÉLE TÁBOR, CSAK NEM KELLESZ OTTHON, ÉS IGAZÁBÓL EGY KEGYES HAZUGSÁGGAL POSTÁZTAK VISSZA TÉGEDET?

Igy most itt vagyunk a Csónakos partján, „táborozunk”, hogy ne csalódjon, ki tudja hányadszor a gyermek. Ülök a víz partján és nézem a csapatomat. Forr a víz, én folyamatosan számolom a fejeket. Mind megvannak.

Egyszerre jönnek mellém, hozzám bújnak, mesélnek. Az egyik negyedikes lányunk megkér, hogy tetováltassak szép hableányt a mellemre. „Miért?” – kérdezem. „Mert apukának is egy olyan volt. – És elindul egy csacsogó kispatak – Az én apukám nagyszerű apa volt. Igaz, hogy sokat ivott, s egyszer, mikor korbáccsal megvert, kiütötte

az egyik szememet. Nem akarta. Utána apuka is sírt, bánatában nagyon berűgött. Anyuka, mikor két éves voltam, akkor halt meg. Öngyilkos lett, mert sokat k...ott. És apu őt is megverte. De én nem leszek k...a.”

Hallgatok, magamhoz szorítom e szép szőke kislányt. Ő csak beszél. Elmondja, hogy mennyi rossz ember van, és hogy az apukát olyan sokan 'bizgették', míg fogadásból megivott két liter vodkát. „Apukám olyan rendes volt, utolsó cseppig megitta, mert az ember, amit ígér, azt meg kell tegye, úgy-e? Apuka sokat hányt és meghalt.”

Hallgatunk, a tó vize egykedvűen fodrozódik. Nagyon sok mondat van az életünkben, mit nem tudunk befejezni. Odajön egy másik kislány is. Vizes, szép barna bőre ragyog a napfényben. Három éve van nálunk, az osztály második tanulója. Beszélgetünk. Elmeséli, hogy milyen volt, amikor egy nagyváros állomásán koldult. Nagyon ritkán beszél erről. Most úgy beszél, mint más a nyaralásról: „Olyan bácsi is volt, aki egy egész kiflit adott egyszerre. De nagyon kellett vigyázni a rendőrökre, sokszor kutyával jöttek, s egyszer az egyik társamat meg is harapták a kutyák. Volt egy nagy szemetesláda, oda bújtunk el.” És mondja, és mondja.

Úgy látom, hogy a víz, a játék nem csak a fizikai mocskot oldja, mossa s remélem viszi messzire. Aztán odasodródik két testvér, a harmadikat végezték. Szédületes energia tépi ezeket a fiúkat. Lendületükben mindenkit lesodornak a lábukról. Nem rosszak, de tízpercenként felsír, visít valaki mellettük. Mint a villámhárító a villámot, úgy vonzzák a 'galibát'. Rájuk szólok, s mint két ma született bárány kunkorodnak mellém. Ha már rohagálni nem lehet, hát engem kezdenek nyuvasztgatni ölelésükkel. Persze hogy beszélgetünk, és persze, hogy szóba jön az édesanya, akinél csodálatosabb anya nincs, de aki nagyon elfoglalt.

Sokszor megcsodálom Isten hatalmát, aki ilyen végtelen erőssé tudja tenni a gyermekek szülei iránt érzett szeretetét.

Mert én csak azt látom, hogy a gyermekek elsőáldozására a 18 kilométerre lakó anyuka, azokkal a lakozott körmeivel és még egy szent szívét is megdobogtató szerelésével, nem tudott eljönni, bár meg volt beszélve, és meg is ígérte. A fiúk kérésére egy pár perccel később kezdtük a misét. De nem jött el az évszázad szereplésére sem, és azóta sem jött egyszer se felénk. Megölelem

a fiúkat, és elismerem, hogy anyuka tényleg nagyon szép, csak az a baj, hogy nincs ideje. S hogy a tépelődésnek véget vessek, szabadon engedem e két szilaj paripát.

Táborozunk! Isten műve: a tó vize, a táj, a gyermekek, és minden olyan csodálatos. Végtelenül jól van minden, úgy ahogy van! Sokszor nem értem, hogy egy-egy törekeny gyermek válla hogy tud ennyi tragédiát hordozni. De úgy látszik, hogy nem is ez a fontos. Ezeket a gyerekeket, a sebeket nem elemeznem kell, hanem szeretettel átölelni és hordozni.

Megtenni mindent, hogy ha már karjaim közé sodródtak, Isten akarata szerint alakuljon a további életük.

Egy labda telibe talál, és szinte észre sem veszem, ott vagyok a Csónakos tó vizében. Játsszunk, én vagyok a cica, és forr a sok gyermek csapkodásától a víz. Tudom, hogy nem megoldani kell a problémákat, hanem kacagni, és eltalálni azt a tenyéryi kék eget a gyermekek karjai között, hogy nehogya megint én legyek a cica. Játsszunk, kissé könnyes a szemem, de itt a tó vizében úgyse vevődik észre. Végül is Jézus nem azt kérte, hogy megértsük ezt a csodálatos szép világot, hanem azt, hogy szeressük, szeretetté váljunk ott, ahol a legnagyobb szükség van ránk. Nehéz megtanulni együtt élni a konkollyal. Dobom a labdát, s persze, hogy valami isteni erő megint a gyermekek karjai közé vezet az. Mindenki kacag, felsültem, alulmaradtam, újból én vagyok a cica. Úgy tűnik, hogy most semmi más nem fontos, és jól van ez így. A teológián, a noviciátus alatt soha nem gondoltam volna, hogy ezek a koszos gyermekek ennyire átszervezik az életemet.

Talán majd egyszer még egy hableányt is fogok tetováltatni a mellemre?

Ó, áldott Királynőnk, ki az emberi nem védpajzsa és minden hozzád folyamodó menedéke vagy! Tudom, irgalmas Asszonyunk, valóban tudom, hogy szörnyen vétkeztem, és megharagítottam a test szerint tőled született jóságos Istent. Ámde sok előttem az olyanok példája, kik már előbb fölharagították az ő jólelkűségét, mint a vámosok, a bűnös asszonyok és mások, kik mégis, bűnbánat és bűneik megvallása által megnyerték azok bocsánatát. Ezeket, kik megnyerték az ő irgalmasságát, ezeket állítom példa gyanánt bűnös lelkem szemei elé, és az Istennek általuk elért, valóban nagymérvű irgalmasságára tekintve én is, bár bűnös vagyok, bűnbánatot tartva, ó, irgalmas Királynőnk, kegyeségedhez bátorkodom menekülni. Nyújtsd segélyül kezedet, eszközöld ki Fiaidnál, Istenednél, súlyos bűneim bocsánatát!

Hiszem és vallom, hogy az, kit szültél, a te Fiad, valóban Krisztus, az élő Istennek Fia, az élők és holtak bírója, ki mindenkinek tettei szerint megfizet. Hiszem és vallom, hogy te, valódi Istenszülő, az irgalmasság forrása, a siránkozók vigasztalása, az elveszettek megtalálása, valamint Fiad előtt hatalmas és állhatatos közbenjárónk vagy, ki fölöttébb szeretted az emberi nemet, és kezdeddel vezérelsz a bűnbánat útján. Mert nincs az emberek számára kívülled sem segély, sem védelem, irgalmas Asszonyunk. Benned bízván ugyanis senki meg nem szégyenült, és ki általad kérte az Istent, senki el nem hagyatott. Végtelen kegyességedre kérlek tehát, nyisd meg számomra irgalmasságod ajtaját, ki eltévelyedtem és a sötétség mélyébe estem! Ne vess meg, bárha beszennyeződ-

tem! Ne űzz el, bárha bűnös vagyok! Ne hagyj el engem, gyarló embert, kit végveszélybe sodort a gonosz ellenség! Hanem kérléld meg a tőled született Istent, bocsássa meg nagy bűneimet és szabadítson ki bajaimból, hogy én is a bocsánatot nyert megigazultakkal együtt énekeljem és dicsőítsem a tőled született Isten végtelen kegyességét, s téged, mint az én mindenkori és megszégyenülhetetlen védelmemet, a mostani életben s a vég nélküli örökkévalóságban! Amen.

Dicsőséges Istenszülő, mindenkorszűz Mária, Krisztus Istenünknek anyja, fogadd el a mi imádságainkat, és mutasd be azokat Fiaidnak, a mi Istenünknek, hogy világosítsa meg s éretted üdvözítse lelkünket!

(Paraklisz)

„ Hitt az Úrnak, ő pedig beszámította neki megigazulásra.”
Ter 15,6

Nők zarándoklata 2019 Pécs

Időpont: 2019.08.24..

Kiindulópont:
Szent Flórián bányásztemplom
(Pécs, Gesztenyés u. 27.)-Szelidgesztenyés

Szent Liturgia
9 órakor a Szent Flórián bányásztemplomban

Útvonal:

Tripammer- fa-Anyák kútja-
Melegmányi-forrás érintésével érkezés
a mánfai Árpád-kori templomba,
ahol Parakliszt imádkozunk, majd
a Kőlyuki-betérő fogadóban fogyasztjuk
el az ebédünket 15 órakor.
16 órakor innen
autókkal megyünk vissza Pécsre.

Jelentkezés:

pecsigorogkatolikus@gmail.com-e-mail címen
azzal, hogy az ebédre is lehessen igényt jelezni
telefonon:

Zajácz Gábor parókus atyánál: 30/644-8850

